Ja akkab immelikkult seal,
Kui kaugelt läbbi õ, üks eal
So süddamesse üidma:
Oh tõuse ing, siin on se aeg,
Sind ette walmistata;
Siin on se aeg ja on se paik,
Kos iggaüks peab püidma.

Ei tulle sulle muidu eadust,
Ei rõmu, ausust teiste seas,
Ei ühhe ainsa asja teadust,
Kui sull ei olle tarkust peas.
Ilm tarkuseta polle se ilm,
Sull koggunist kui tehtud;
Sull on küll silm, ei näe se silm,
Küll kõrw, se kõrw sull weel ei kule;
Sull on küll lodud waim ja meel,
Ent nemmad sull ei märka weel,
Ei eñne, kui saad walgust.

Kui agga olled sa sedda sanud,
Ja olled sa üks õige mees,
Ja õige kässu täitja:
Siis ella selle ussu sees,
Kui töe wälja näitja;
Sa kuhhu ärra wangu tealt,
Kas tulgu kiusjad siit ehk sealt,
Kas kuld ja õbbe, — köik ma ilm,
Sa pea puhhas omma silm,
Siis jääb sull ikka õigus;
Kui õigus mitte ilma peal,
Siis õigus taewa tähtes seal,
Kos wanna Issa ellab.

Mbg.

Innemisse aususest.

Mo heng, oh pea melen sedda,
Kenk palget sinna kannat tääl,
Nink tenna röömsan melen tedda,
Kell' kittust laulap kike hääl;
Ja ella awwus temmale,
Kui omma helde Issale.

2. Kül omma lojalt häste tettu
Kik lomo, ke siin ellawa,
Nink temmalt ette ärranättu,
Kes neist weel ilma tullewa;
Ent neil om pudus möistussest
Nink taiwalikkust tarkussest.

3. Zirk kittap laulden omma lojat,
Ent kittap tedda teedmata,
Ei tunne sedda önnetojat,
Kenk arm om ärramöötmata,
Ke awwap ülles omma kät
Nink annap, mes täll' tarwis lät.

4. Ka töise maitse lomo näütwa
Hend önnelikko siin nink sääl,
Nink rõmo-hälega ka täütwa
Kik paiku mötsan, wälja pääl. —
Ei sa neilt tuttus loja auw,
Ei temma heldus, essa-nõuw.

5. Mull' ütsinda om temmalt antu
Meel, möistus, henne-teedminne;
Ta waim om minno sisse pantu,
Nink sega loja tundminne.
Ma tija, kes kik wallitsep,
Kik häga täüdap, holitsep.

Tarto- ja WÃ f Âµrroma Kalender 1842, lk. 46